

Kapitola 4. Jarní záležitosti

Březen 1992 byl plný událostí. Setkal jsem se s mnoha lidmi, kteří měli zájem jak o mé léčení, tak o porozumění mého chápání reality. Se Světlanou jsme si postupně zvykali na nové a pro nás neobvyklé prostředí a tradice. Avšak neobvyklost amerického prostředí u nás nevyústila v naprosté přizpůsobení se, jak se stávalo imigrantům ze SSSR a poté Ruska, když se dostali do “pohádkové” Ameriky. Zůstali jsme sami sebou a nehodlali jsme “zapadnout” do “norem” amerického života. To neznamena, že bychom odmítli naučit se anglicky: to byla naprostá nutnost, protože jsme nechtěli být neustále závislí na tlumočnících kteří, upřímně řečeno, mohli moje slova výrazně zkreslit, což se často stávalo a důvodem toho bylo buďto jejich nepochopení věci nebo záměrné zkreslení. Lékařskou terminologii jsem se v angličtině naučil celkem rychle, ale překládat komplikované koncepty a pojmy do angličtiny byl stále problém. Bohužel George, který na mých setkáních plnil zpočátku roli tlumočnicka, nebyl na překlad složitějšího materiálu kvalifikován. Absence kvalitního vzdělání se na něm celkem podepsala, nebyl jednoduše obeznámen s mnoha nutnými koncepty. Dokonce i v prvních měsících našeho pobytu v USA jsme zřetelně zaznamenali, že zdejší úroveň vzdělání je velmi nízká, a netýkalo se to jen základních a středních škol.

Navzdory tomu lidé projevovali o to, co jsem říkal a dělal, velký zájem. Většina z mých amerických pacientů docházela na přednášky, které jsem byl zván konat, nebo na setkání, které ve svém domě organizoval George. Někdy docházelo k poněkud kuriózním incidentům. Jednoho dne sezdáný pár, Georgovi přátelé, kteří byli mezi mými prvními pacienty, navštívili tento druh setkání. Pár byl vcelku neobvyklý: muž byl běloch a žena byla indiánka. Později uvidíte, proč to zmiňuji. Na těchto setkáních jsem lidem říkal, v čem a kdy jsem uspěl: vždy jsem považoval a stále považuji za správné, aby člověk mluvil o věcech, jež zná z vlastní zkušenosti nebo byl přinejmenším jejich svědkem. Mluvil jsem o tom, co jsem udělal 25. února 1990, o ozónové díře, Černobyli, událostech ze srpna 1991, o vyčištění vod Archangelského kraje a dalších věcech.

Takže, na jednom z těchto setkání byl onen sezdáný pár a mělo to vcelku neočekávané pokračování. Ukázalo se, že podle dochovaných tradic se každý člen nativního amerického indiánského kmene měl učit od svého šamana. To znamená, pokoušeli se zachránit svou kulturu. Je velmi pravděpodobné, že mnoho amerických Indiánů takovýho učitele nemá, ale tato žena měla. Když se účastnila několika setkání, popsala mu následně do nejmenších detailů, co se tam odehrálo. Když to její učitel slyšel, vybuchl rozhořčením, že to byl právě on, nikoliv já, koho zmiňovala starodávná proroctví!

Jak se ukázalo, původní obyvatelé Ameriky mají proroctví o muži, jenž se v budoucnu objeví a vykoná určité důležité skutky: tento “moudrý muž” hořel rozhořčením, protože jsem mu “ukradl” jeho osud! Není to komické: popsal jsem v chronologickém pořadí události svého života a někdo za oceánem uvažoval, že to byla jeho budoucnost, předpověděna ve vzdálené minulosti? Pointa není v tom, že

jsem o těchto proroctvích nikdy neslyšel, znali je jen oni, a tak jsem si nemohl “přivlastnit” osud jiné osoby, narozené v jiné zemi na jiném kontinentě; ale hlavně v tom, proč “mudrc”, který sám sebe považoval za muže o němž proroctví mluví, ohledně jejich naplnění nic neudělal?! Je to další případ, kdy schopnosti neodpovídají ambicím.

Díky takové neočekávané náhodě teď tedy vím, že američtí Indiáni mají starodávné proroctví, jež koresponduje s mnoha fakty z mého osobního života. Tento fakt byl pro mě zajímavý, ale to je tak vše. Nemělo pro mě význam, zda má biografie odpovídala indiánskému proroctví či ne, protože jsem nejednal na základě žádného proroctví, ale na základě svého porozumění, mého svědomí a toho, k čemu mě ponoukala má mysl a srdce. V mých konceptech nebylo pro proroctví žádné místo, protože jsem jednal vždy na základě svých principů! Jestliže někdo ve vzdálené minulosti viděl něco, co jsem vykonal a v čem pokračuji, neznamená to, že podle tohoto proroctví jednám! Je zde ještě další věc: více než třicet let svého života jsem o tomto proroctví neměl nejmenší tušení. První “uchazeč” o můj životopis se tedy objevil ve vzdálené Americe a byl to zanícený indiánský šaman. Bohužel, nebyl zdaleka poslední...

Koncem března 1992 se udála ještě jedna kuriózní událost. Jednoho dne mě jedna z mých pacientek informovala, že je u mě naposledy, že si mé léčby velmi váží, ale hodlá San Francisco opustit. Zajímalo jsem se, proč si přeje Kalifornii opustit a uslyšel neočekávanou věc: obávala se zemětřesení, jedno silné bylo brzy očekáváno a neměla žádnou touhu zmizet pod ruinami svého domu! To je plně pochopitelná lidská touha. Řekl jsem jí bez vysvětlování důvodů, že v San Franciscu žádné zemětřesení nebude a doporučil jí zůstat, pokud to byl jediný důvod pro její odjezd. Byla však tak vyděšená, že jí moje slova byla málo a Kalifornii opustila, stejně jako spousta jiných z podobného důvodu. Nevysvětloval jsem jí, proč nebyl důvod odcházet, protože by jí to vyděsilo pravděpodobně ještě více, nebo by si myslela, že jsem se zbláznil. A tady je důvod, proč.

Měl jsem již určité množství zkušeností s řešením problémů globálního rozsahu a byl si naprosto jistý, že jsem schopen zemětřesení neutralizovat; navíc jsem to již určitým způsobem jednou udělal. Stalo se to v mém dětství, 14. května 1970 bylo na severním Kavkaze poměrně silné zemětřesení. V Mineralnye Vody (kde jsem žil) nebylo tak silné, jako například v Machačkale, bylo nicméně velmi zřetelné. Pamatuji si to ne z důvodu, že bych se zemětřesení bál, spíše naopak. K zemětřesení došlo pozdě večer, po desáté hodině. Pamatuji si, že jsem už ulehl k spánku, zatímco se ostatní členové rodiny dívali na televizi.

Jako dítě jsem byl schopen normálně spát jen v naprosté temnotě, pokud nebyly dveře plně dohvřeny a dovnitř pronikalo světlo, obvykle jsem nemohl usnout věky, neustále se převalujíc. Měl jsem oči velmi citlivé na světlo, proto jsem obvykle vzal ručník nebo hadr speciálně k tomuto účelu určený a použil ho jako určitý druh těsnění. Umístil jsem ho mezi dveře a zárubně, abych zabránil pronikání světla z obývacího pokoje do mého pokoje. Často jsem ještě dal další hadr mezi podlahu a dveře a spokojen s výsledkem, šel spát a rychle upadl do hlubokého spánku.

Ten den jsem také usnul rychle, ale najednou se probudil, i když ne úplně, kvůli určité akutní bolesti. Když nade mnou síla Morfea začala slábnout, uvědomil jsem si důvod této bolesti: moje postel se opakovaně „odrážela“ od zdi, pak se zhoupla a narazila opět. Kvůli tomu jsem bokem opakovaně narážel do zdi, což bylo celkem bolestivé. Nevystrašilo mě to a nespěchal jsem vyběhnout na ulici v pyžamu, ale když jsem byl vržen proti zdi ještě párkrát, vůbec se mi to nelíbilo a pomyslel jsem si, že by to mělo okamžitě přestat a ... vše najednou skončilo a já se navrátil zpět ke svým přerušným snům, jako kdyby se nic nestalo.

Tehdy jsem si pochopitelně nemyslel, že zemětřesení ustalo, protože jsem si přál klidně spát. Ráno všichni diskutovali své dojmy z události. Moje rodina popisovala, jak poskakoval lustr pod stropem a televize na stole dělal to stejné, atd., ale nikdo v panice nevyběhl na ulici, na rozdíl od mnoha našich sousedů. Toto zemětřesení bylo v jedné věci zvláštní: ustalo z momentu na moment, což se u „normálních“ zemětřesení nikdy neděje, a nemělo následné otřesy, průvodní jevy velkého zemětřesení, jež obvykle nastávají po hlavním otřesu.

Tehdy jsem tomu pochopitelně nevěnoval moc pozornosti a nemyslel jsem si, že to má něco společného se mnou. Tehdy jsem vnímal mnoho podobných událostí v mém životě jako přirozený běh událostí, stěstí, normu, atd. – cokoliv kromě faktu, že to mělo nějakou spojitost se mnou, což je stěžejí překvapující, protože dítě nebo dospívající je téměř neschopné dát do souvislosti věci, které se dějí, s faktem, že mnoho z těchto věcí má přímou souvislost s tím, co si vy (právě vy) myslíte a přejete, zvláště když to zahrnuje jevy tak obrovských proporcí, jako je zemětřesení. Ale i tehdy, jako dítě, jsem byl překvapen mou zvláštní reakcí na silné zemětřesení: necítil jsem žádný strach, který měl být přítomen, zvláště ve stavu polospánku.

Bylo to první zemětřesení podobné síly, které jsem v životě zažil. Všichni jsme byli zvyklí na malá „zemětřesení“, což byly ve skutečnosti výbuchy náloží v horách Zmejka za účelem extrakce kamene používaného ve stavebnictví. Kavkazské hory jsou v regionu Mineralnye Vody unikátní přírodní fenomén: magma se nahromadilo pod povrchem a bez možnosti proniknout dále stuhlo a takto zformovalo malé, podle místních měřítek, hory – Zmejka má výšku kolem tisíce metrů. Když bylo pěkné a jasné počasí, měli jsme na horu Zmejka nádherný výhled z okna našeho bytu a, což bylo nejvíce úchvatné, také na zasněženou špičku Elbrusu. Byla to majestátní podívaná! Kamenolomy v horách Zmejka pokračovaly v provozu ještě několik let poté, co jsme se tam přestěhovali. Hlavní práce byla vykonávána pomocí explozí, z nichž každou předcházela děsný zvuk sirén. Kvůli explozím se v celém sousedství třásly okenní tabulky.

Ale zemětřesení je vcelku jiná věc: třesení okenních tabulek je nic ve srovnání s pohybem domu takové amplitudy, že postel periodicky odskakuje a silně naráží do zdi. Měl jsem být vyděšen podobně jako ostatní, ale z nějakého nevysvětlitelného důvodu jsem nebyl. Nestalo se to ne proto že jsem se nikdy ničeho nebál, jak někdo možná uvažuje, nebo proto že selhal můj pud sebezáchovy. Naopak! Například, v dětství jsem se vcelku dlouhou dobu bál tmy. Dokonce ve školním věku jsem se vyhýbal tomu, zůstat sám v úplné temnotě.

Když jsme trávili léto u mé babičky, byl jsem večer často poslán do včelína kolchozu, přesněji řečeno, do místnosti, kde byly obvykle včely umístěny přes zimu. Bylo to velké seskupení budov poblíž domu mé babičky, což byl ve skutečnosti dům mého pradědečka, který ho postavil vlastníma rukama a zemřel v roce 1972 ve věku devadesát šest let. Takže, abych se dostal do oné místnosti, musel jsem ujít přibližně dvě stě metrů okolo plotu, otevřít branky, přejít cestu, otevřít bránu včelína kolchozu a vklouznout do dveří zimoviště včel. Musel jsem to vše provádět pozdě večer a v kompletní tmě, s žárovkou jako jedinou „hvězdou“, jež osvětlovala velký stůl před domem a kde se celá velmi rozvětvená rodina mé babičky z matčiny strany každý letní večer scházela.

Takže, když jsem byl kluk, byl jsem často pro něco poslán do „té“ místnosti. Hrdost a stud mi bránily přiznat, že jsem se bál kráčet v naprosté tmě. Strach ze tmy byl ozvěnou prvních let mého života, kdy jsem vídával astrální bytosti, které se vyhýbaly dennímu světlu a ukazovaly se jen ve tmě. Když jsem trochu vyrostl, vidět jsem je přestal, ale stále jsem ve tmě cítil jejich přítomnost a mimoto, noční svět produkovat mnoho různých zvuků a pocit něčí přítomnosti se stával téměř hmatatelným. Takže, tady jsem stál, chystajíc se na cestu do včelína, která se mi tehdy zdála neuvěřitelně dlouhá. Jak jsem se dostával z osvětlených míst do tmy, mé tempo se zrychlovalo a zrychlovalo a, když nikdo nemohl projev strachu spatřit, rychlé kroky se proměnili v běh a různé zvuky a šustění v okolní temnotě mě nutily s každou uběhlou vteřinou zrychlovat. Jak jsem se na své cestě zpět přibližovat spásnému světlu, přemohl jsem silou vůle strach, který mě ovládal, rychle změnil běh v rychlou chůzi, pak v normální chůzi a před „publikem“ jsem se objevil absolutně klidný, dávajíc najevo, jaká to pro mě byla maličkost. Myslel jsem si, že nikdo nepostřehl, co se během těchto výletů v mé duši doopravdy dělo. Nejspíše byli dospělí klidní díky tomu, že jsem to byl já sám, kdo jsem se na cesty do včelína dobrovolně hlásil. Pokaždé, když mnou začaly procházet vlny strachu, pokoušel jsem se co nejdále jít co nejpomaleji, jak to bylo možné, ale někdy nějaký nějaký nečekaný zvuk vyústil v můj zběsilý běh, kdy nohy přestaly naslouchat hlasu mé mysli. Byla to má tvrdošíjnost a úsilí, jež mi časem umožnila přestat brát nohy na ramena kvůli nečekanému zašustění ve tmě. Tehdy jsem byl na vítězství nad svým strachem velmi hrdý. Píší toto vše abych ukázal, že vím, co je strach a že můj pud sebezáchovy fungoval velmi dobře.

V situaci, kdy se celá země spolu se vším co bylo na ní houpala a třásla, kdy jsem se probudil, protože jsem byl opakovaně vrhán proti zdi, se ve mně žádný strach neobjevil: nebyl jsem jím paralyzován a pud sebezáchovy mě nepřinutil vyběhnout na ulici ve spodním prádle, jako mnoho dospělých, jak jsem se později dozvěděl. Právě naopak! Byl jsem **absolutně klidný** a jedinou myšlenkou v mé hlavě bylo: „houpání země musí přestat.“ Zastavilo se v ten moment, kdy jsem na to pomyslel, a já se vydal opět navázat na své přerušené sny.

Teprve mnohem později jsem pochopil, že jen naprostý klid a soustředění umožní úspěšně provést nějakou akci. Jakékoliv emoce naruší soustředění a udělají vykonání úkolu téměř nemožným. Pochopil jsem, také mnohem později, že můj

tehdejší absolutní klid byl projevem **mého pudu sebezáchovy**. Stalo se to na podvědomé úrovni, nebo jinými slovy, na úrovni mého ducha, který byl tehdy ještě ve spánku a který věděl, co je potřeba pro to, aby se zemětřesení zastavilo! Útěk z domu by mi nepomohl, ať bych běžel jakkoliv rychle, pokud by síla zemětřesení dále stoupala stejnou intenzitou, jako před mým probuzením!

Koncem března 1992 jsem již chápal mnohem více, než když jsem byl dítě, a rozhodl jsem se toto porozumění aplikovat na zastavení zemětřesení, které mělo v San Franciscu nastat, hlavně poté, co mi bylo popsáno zemětřesení, ke kterému došlo v roce 1989. Ještě v roce 1992 bylo možno spatřit stále neopravené mosty a dálnice. Proto jsem mé pacientce řekl, že by kvůli zemětřesení San Francisco opouštět neměla, aniž bych jí prezentoval mé argumenty: zdálo se mi, že by jí mé vysvětlení z „nějakého“ důvodu vystrašilo ještě více. Bohužel na moje slova nedala, což je škoda, protože v San Franciscu vůbec žádné zemětřesení nebylo! Tady si skeptikové nejspíše radostně začnou mnout ruce v naději, že mě odhalí jako lháře, který se pokouší připsat zásluhu na tom, že se něco nestalo. Ale jejich radost bude poněkud předčasná a zde jsou důvody.

Nejprve bych chtěl uvést několik faktů o Kalifornii a situaci trochu vyjasnit. Pod celou Kalifornií vede od severu k jihu tektonický zlom, který byl vždy známý svou aktivitou doprovázenou zemětřeseními.

Zadruhé, podle informací známých nejvyšším kruhům vlády USA, tichý oceán zde v hloubce zasahuje pod pevninu až do vzdálenosti **dvou set mil** (tři sta kilometrů). To znamená, že Kalifornie je „útes“, který zasahuje dvě stě mil do oceánu, a přesně v jeho polovině je trhlina! To není mé fantazírování, ale informace získaná Pentagonem pomocí amerických ponorek. Proto je vcelku jasné, že dostatečně silné zemětřesení může způsobit odlomení půlky Kalifornie od pevniny a způsobit její lokální „soudný den“!

Proto mají obyvatelé Kalifornie všechny důvody se zemětřesení obávat. Naskytá se otázka: co s tímto vším může člověk dělat? Pokud se o nic nepokusí, nezmůže pochopitelně nic. Ale pokud ano, první věc, kterou by měl udělat, je pochopení mechanismů, jak k zemětřesením dochází. Za tímto účelem je nutné vědět, že zemský plášť je tvořen tektonickými deskami, kterou plavou na rozztaveném magmatu. Mohou se od sebe vzdalovat nebo shromažďovat, narážet do sebe, nebo se po sobě navzájem „plazit“. Také může nastat situace, kdy jedna deska v místě tektonického zlomu zajíždí pod druhou.

Rychlost jejich pohybu je nicméně velmi malá: od několika milimetrů do několika centimetrů za rok a tento pohyb zůstává po mnoho generací bez povšimnutí, zvláště pokud vezmeme v úvahu rozlohu těchto desek. Moderní geologie má o těchto procesech celkem jasnou představu, nicméně některé nuance jí unikají. Magma, na jejímž povrchu se desky vznášejí, je velmi heterogenní (nerovnoměrné) a jsou to tekuté krystaly zahřáté na teplotu několika tisíc stupňů, jimiž prochází proudy primárních hmot, či „temné hmoty“, jak je nazývají moderní vědci. Avšak důležitost nespočívá ve jméně, ale v tom, co to ve skutečnosti je a jak to ovlivňuje okolní realitu.

Zaprvé, pokud proud primárních hmot proniká magmatem, ovlivňuje jeho vodivost. Čím více a silněji se proudy primárních hmot mění, tím silněji ovlivňují magma a povrch planety. Zemský plášť a magma, na kterém plášť spočívá, prokazují na změny intenzity, síly a kvalitativní kompozice proudů primárních hmot odlišné reakce. Rozdílnost reakcí je podmíněna primárně faktem, že zemský plášť a magma mají odlišný stupeň mobility. Odlišný stupeň mobility je zapříčiněn tím, že plášť má pevnou krystalickou strukturu, kdežto magma jsou tekuté krystaly.

Zadruhé, ačkoliv je magma tekutina, je také heterogenní! Její nerovnoměrnost je hlavně teplotního charakteru: čím vyšší je teplota magmatu, tím je více mobilní a dynamický a tím je silněji reaguje na změny v proudech primárních hmot. Dvě sousedící oblasti magmatu, jež mají rozdílnou teplotu, budou na totožnou externí změnu v proudech primárních hmot reagovat odlišně. Ve skutečnosti na povrchu magmatu existují oceány a moře, kontinenty a ostrovy, řeky a jezera, podobně jako na povrchu zemského pláště, ale tyto jsou všechny tvořeny magmatem různé teploty a viskozity. Oceány magmatu jsou pod kontinentálními deskami zemské kůry a kontinenty magmatu jsou pod moři a oceány, atd.

Formace magmatu mají takovéto opačné uspořádání, protože kontinentální desky mají větší tepelně izolační kapacitu než relativně tenký zemský plášť pod dnem moří a oceánů. Proto je teplota magmatu pod moři a oceány menší a viskozita je větší; jeho mobilita je výrazně nižší než mobilita magmatu pod kontinentálními deskami. Dále, magma pod kontinenty a oceány je také heterogenní, kvůli nerovnoměrnostem v samotné zemské kůře. Tloušťka kůry a tím i její tepelně izolační kapacita je odlišná na dnech oceánů a na suché zemi. Různé horniny mají také různou tepelnou vodivost. Kdyby taková nerovnoměrnost v tepelné vodivosti zemské kůry neexistovala, nebo kdyby bylo magma tepelně a viskózně homogenní, vývoj života na Midgard-zemi (a nejen zde) by vůbec nepřípadal v úvahu!

Kdyby pod oceány nebylo magma více viskózní (což znamená méně mobilní), již dávno by prorazilo skrz a naplnilo pruhlubně v zemské kůře, jež jsou nyní okupovány světovými moři a oceány a v tomto případě by to v nejlepším případě vypadalo tak, že by celá planeta byla pokryta vodou, z níž by vyčnívaly špičky nejvyšších hor a život v současné podobě by neexistoval! Nerovnoměrnost viskozity magmatu, jež je způsobena rozdílem teplot je důvodem, proč je vše tak, jak je. Magma vyšší teploty, jež je mnohem mobilnější, má silnější reakci na změnu externích podmínek, jako je sluneční aktivita, gravitační vlivy a výkyvy v hustotě a kvalitativní kompozici proudů primárních hmot (neboli „temné hmoty“)! Proto když se aktivita slunce zvýší, zvýší se také vulkanická aktivita, tektonické desky zrychlí svůj pohyb, atd. Aby se zabránilo zemětřesení, je nutné **kompensovat nebo neutralizovat všechny rodící se kvalitativní změny prostředí**. Aby to někdo mohl udělat, musí nejprve tomuto procesu porozumět, dále musí vlastnit odpovídající kvality a zatřetí musí mít na vyřešení problému dostatečný potenciál. Jestliže jsou všechny požadavky splněny, problém může být vyřešen navzdory své zdánlivé neřešitelnosti!

Udělal jsem tuto malou odbočku-vysvětlení, abych čtenáři poskytl základní

porozumění existujícím procesům. A nyní mi dovoluťe vrátit se k událostem přelomu března a dubna 1992. Když jsem bez dalšího vysvětlování poradil mé pacientce, aby neopouštěla San Francisco, neudělal jsem to jen tak. Pochopil jsem podstatu zemětřesení a vytvořil stabilní oblast se systémem, který kompenzoval jakékoliv závažnější výkyvy v okolí San Francisca. Jinými slovy, pod San Franciscem se objevila velmi rozsáhlá oblast stabilního magmatu. Neodstranil jsem všechny výkyvy, což jsou „dýchací“ procesy Midgard-země nutné pro její normální život, ale jen ty, které by mohly přinést katastrofické následky.

Skeptik se může usmívat zadostiučiněním, že jsem se sám zahnal do kouta. Fakt, že na jaře 1992 nebylo v San Franciscu žádné zemětřesení ještě neznámá, že to bylo mým působením a že by bez mých intervencí nějaké nastalo. V první řadě, není mým cílem někomu se zavděčit, jednoduše popisuji událost a fakta svého života! Zadržím, ať už to byla náhoda nebo fakt, že jsem se zaměřil jen na oblast San Francisca, velmi brzy se objevil důkaz, že má slova nejsou lži nebo sebeklam. 22. dubna 1992 nastalo zemětřesení síly 6.0 s epicentrem poblíž Los Angeles, a současně s ním nastalo jiné v Eurece! Aby se věci vyjasnily, měl bych uvést, že Los Angeles je v jižní Kalifornii, jižně od San Francisca a Eureka je severně od San Francisca. To znamená, že San Francisco leží **mezi** Los Angeles a Eureka! Všechny tři města leží na stejném tektonickém zlomu, jež se začal současně pohybovat pod Los Angeles a Eureka, ale v San Franciscu nebyly dokonce ani slabé otřesy! Je to rovno situaci, v níž by se obě strany stolu posouvaly do strany, ale střed by zůstal stát na místě! Tento druh věci je jednoduše **nemožný**! Ale je to fakt, kvůli němuž si geologové a seizmologové namáhají mozek ještě dodnes! V určitých kruzích dokonce dostal pojmenování „San Franciský fenomén“. Země v San Franciscu a okolí sto mil zůstala absolutně klidná. Zablokování zemětřesení v San Franciscu tedy vyústilo v „přírodní“ jev, jaký do té doby nebyl nikdy zaznamenán. Má dobrodružství s kalifornskými zemětřeseními tímto neskončila, teprve začala, o čemž budu psát později a nyní se vrátím zpět ke konci března 1992...

Když se vše dalo víceméně do pořádku a měl jsem dost pacientů, kteří mi platili za každé sezení, mohli jsme si se Světlanou konečně zhluboka oddechnout. Oběma nám bylo jasné, že naše první „základna“ je velmi malá a chtěli jsme si najít něco většího. Vyšlo najevo, že George vlastní v domě přes ulici velký byt, který se měl v dubnu uvolnit a nabídl mi prohlídku. Byla to třípatrová budova a každý byt zabíral celé patro, takže v něm byly jen tři byty. Každý byt měl velkou kuchyni, jídelnu, tři relativně malé ložnice a prostorný obývací pokoj.

V porovnání s naším prvním bytem byl tento neuvěřitelně prostorný, s výměrou více než 200 metrů čtverečních! Platil jsem za něj \$1700 měsíčně, což bylo v roce 1992 pokládáno za slušnou sumu, ale mohl jsem si to dovolit a mít velký obývací pokoj, kde jsem mohl pořádat setkání pro mnoho lidí, aniž bych s tím musel obtěžovat George nebo někoho jiného, mi přišlo velmi vhod. Také jsem George požádal, aby mi našel profesionálního tlumočníka. Cítil jsem se mnohem lépe, když odpadla nutnost žádat George, aby na setkáních tlumočil, místo toho jsem měl placeného tlumočníka a nebyl nikomu nic dlužen.

Takže, prvního dubna 1992 jsme přemístili naše věci přes ulici. Koupili jsme nějaký další nábytek na zařízení jídelny, obývacího pokoje a ložnic, z nichž jednu jsem se rozhodl použít jako kancelář a podle toho ji zařídil. Nové místo mi poskytlo prostor k maximální aktivitě! V kanceláři jsem přijímal pacienty a v obývacím pokoji se setkával s vědci a lidmi, kteří se zajímali o paranormální jevy. Postupně jsem si mezi Američany dělal jméno. O kurz v mém systému mělo zájem mnoho lidí. Při této příležitosti jsem se setkal s ředitelem Lincolnovy university, který byl připraven napsat pozvání, takže bych mohl získat pracovní vízum.

Podařilo se mi odstranit zdravotní problémy mnoha lidí a často jsem se jich ptal na svolení nafilmovat s nimi ohledně této věci interview. Za tímto účelem jsem si na několik dnů pronajal profesionálního kameramana a požádal Johna McManuse, profesionálního reportéra, aby vedl s vědci a mými pacienty interview. Tímto jsem získal do mé filmové sbírky nový materiál, který patřil legálně mně nikdo nemohl proti použití tohoto materiálu vznášet námitky. Dokumentární materiál jsem začal shromažďovat od samého začátku mé praxe a nelituji peněz na to vynaložených, protože jsem vždy měl za to, a stále mám, že dokumentární materiál jako zdravotní dokumentace mých pacientů před a po mé léčbě a zaznamenaná interview jsou reálné důkazy, že to co dělám, je opravdové a nejsou to jen nepodložená tvrzení, které by každý skeptik ihned zpochybnil, kdyby má práce neměla žádnou důkazní evidenci!

Tedy jsem se také vrátil k myšlence publikovat svou první knihu, jejíž několik kapitol jsem už měl napsaných, stejně jako množství kreslených ilustrací. Již o dva měsíce dříve jsme šli do digitální laboratoře kvůli převedení kreseb do digitální formy. Jeden ze zaměstnanců mi ukázal možnosti počítačového vybavení, které tam měli a na ukázkou naskenoval jednu kresbu. Když jsem ji na obrazovce počítače uviděl poprvé, vůbec se mi nelíbila. Na papíře vypadala vcelku dobře, ale na obrazovce na ni byl žalostný pohled.

To mě rozladilo a požádal jsem technika, jestli by nemohl něco udělat s „šumem“, který se na obrazovce projevil. Bylo to tím, že grafitové šupinky se po naskenování staly patrnými a to dalo kresbě „nečistý“ výraz, ačkoliv na papíře kresba vypadala dobře. Navrhl, že obrázek „vyčistí“ a ukázal mi, jak by to vypadalo, což mě rozladilo ještě více, protože to bylo jen o málo lepší. Navíc řekl, že by to stálo \$200 na hodinu práce a vyžadovalo mnoho hodin práce profesionálního grafika. Tedy jsem na něco takového neměl ani chuť, ani potřebné tisíce dolarů.

Setkal jsem se také s vedoucím institutu, jež studoval paranormální jevy. Sídli na velmi prestižním místě poblíž San Francisca. Jeho jméno bylo Institut Noetických Věd (The Institute of Noetic Sciences) a sídlil v městečku Sausalito, kam jsem byl jeho vice-prezidentem panem Winem Franklinem pozván. Bylo to poprvé kdy jsme navštívili toto město, k němuž se budou vázat poněkud neobvyklé události, ale tehdy jsme tam jeli jen probrat možnost vydání mé knihy v angličtině. Vzal jsem s sebou rukopis, pochopitelně v ruštině, a přidružené kresby.

Setkání trvalo dlouho. Vysvětlil jsem, o čem má kniha je a doprovodil výklad komentáři mých kreseb a udělal vše pro to, abych poskytl maximálně přesný obraz o obsahu mé knihy (*jednalo se o knihu, jež se později bude jmenovat Poslední apel*

lidstvu, pozn. překl.). Je docela možné, že Georgův překlad nebyl dostatečně kompetentní, protože mu scházely potřebné vědecké základy. Tak či onak, Win Franklin zakončil diskusi prohlášením, že by museli za překlad utratit dvacet až třicet tisíc dolarů a teprve poté by mohli o vydání v angličtině uvažovat... ve zkratce, bylo to slušné „ne!“. Avšak nabídli dát jednu kapitolu na překlad překladatelce, se kterou se znali.

Dali mi její telefonní číslo a informovali mě, že umí dobře rusky, protože její babička dorazila do USA s první vlnou ruských imigrantů. Setkali jsme se a dal jsem jí text na překlad, ale nebyla schopná přečíst můj rukopis, takže to nefungovalo. Můj rukopis měl pravda do ideálního daleko a zdaleka ne každý ho byl schopen číst, nemluvě o tom pochopit, co jsem psal. Vyvstal neřešitelný problém: překladatelka nebyla ani schopná číst můj text, nemluvě o překladu a také se měla stěhovat ze San Francisca na východní pobřeží USA. Tentokrát tedy překlad mé knihy, dokonce jen jedné kapitoly, selhal. Po zhodnocení situace jsem dospěl k názoru, že bude mnohem lepší, když si vše zařídím sám! Ale napřed jsem potřeboval vydělat peníze, abych si mohl koupit potřebné počítačové vybavení. Tehdy byly dobré počítače, tiskárny, skenery a programy drahé ještě i v USA a rozhodl jsem se to na nějaký čas odložit...

Počátkem dubna jsme se Světlanou dospěli k závěru, že bych měl přijmout některou z nabídek a zajistit si práci. Nejlepší volbou pro mě byla nabídka Steve Lovina – nabídl mi pozici konzultanta. To mi výborně vyhovovalo, protože jsem mohl se svým časem nakládat, jak jsem uznal za vhodné. Mé konzultační služby zahrnovaly doporučení, jak by měly být vitamíny produkovány, aby byly lidem skutečně užitečné. Vysvětlil jsem, že ačkoliv mají umělé vitamíny totožné chemické složení jako přírodní, jejich prostorová struktura je naprosto odlišná a proto je živé organismy absorbují velmi slabě.

Navíc živé molekuly se od těch komerčně produkováných liší v tom, že tu druhé jsou mrtvé v doslovném i přeneseném smyslu slova. Organické a anorganické molekuly konkrétního živého organismu mají několik kvalitativních úrovní závislejších na jejich stupni vývoje; „živé“ molekuly jsou prosyceny tzv. „životní (vitální) silou“. Smrtí živého organismu se životní síla z organických i anorganických molekul rychle vytratí. Proto se chuť a kvalita jídla dramaticky mění v závislosti na tom, zda je člověk jí ihned po sklizni (utrnutí z větve, apod.), nebo až za několik hodin, dnů, týdnů.

Nezáleží na tom, zda bylo jídlo zmrazeno, nebo jaké chemické substance byly použity na jeho zachování – několik hodin po smrti živého organismu (rostliny nebo živočicha) ho vitální síla opustí. Rostliny a ovoce si uchovávají vitální sílu o něco déle, avšak v dnešní industrializované společnosti funguje vše tak, že se produkty dostanou na stůl konzumenta již bez jakékoliv stopy vitální síly, ale plně jedů vznikajících rozkladem. Je pochopitelně nemožné v současné společnosti zajistit, aby každý dostal na stůl zdravé jídlo plné životní síly – rovnou ze stromu, kurníku či rybníka, ale když porozumíme podstatě přítomných jevů, můžeme vitální sílu jídla v naší kuchyni obnovit a odstranit jedy, jež se objevují následkem rozpadu různých substancí, například adrenalinu v mase zvířat, uvolněnému do krevního oběhu v okamžiku

smrti.

Moderní věda tohle a mnoho jiných věcí bohužel nechápe. Mohl bych pokračovat výkladem mého porozumění tohoto a dalších procesů, ale můj popis by byl nekonečný a pro mnoho čtenářů nudný. Takže, moje práce sestávala z vytváření vlastností a kvalit živých molekul v průmyslově vyráběných vitamínech. Za tímto účelem jsem na ně působil ve skladovacích prostorách firmy.

Stevova nabídka mi vyhovovala, protože jsem si mohl zachovat svobodu konání a možnost dělat to, co jsem považoval za nutné. Proto když jsem dostal jeho doporučující dopis, Světlana, George a já jsme šli za imigračním právníkem, kterého nám doporučil Harry Orbelian. Právník si vyslechl naši situaci, udělal si nějaké kopie našich dokumentů a bez toho aniž by zatím cokoliv udělal, žádal platbu za své služby dopředu. Zaplatil jsem, co žádal: tři sta dolarů za třicetiminutovou konzultaci a tisíc dolarů na budoucí výdaje. Nezmiňuji to kvůli důležitosti peněz, ale protože se první právník projevil jako „doporučený“ podvodník. O měsíc později jsme za ním přišli s dotazem, jaký je stav naší věci a vyšlo najevo, že neudělal vůbec nic. Nepřipravil dokonce ani registrační formuláře na víza. Když jsme na to přišli, odmítl jsem jeho služby a vyžádal si složku s mými dokumenty. Obsahovala kopie našich dokumentů, jež se dělaly dříve a jen jeden nový dokument – univerzitní diplom zhotovený podle amerických standartů, což mohla specializovaná firma udělat za jeden den a za sto dolarů. Tímto způsobem jsme se seznámili s americkým imigračním systémem a jeho pracovníky. V Americe je mnoho převítů s diplomy prestižních univerzit, stejně jako graduovaní „specialisté“, kteří ze svého oboru neznají ani základní věci. Ale tehdy jsme navštívili kancelář „prestižního“ imigračního právníka poprvé a byli si jisti, že všechno půjde tak, jak má. Mezitím jsem ve své kanceláři každý den přijímal pacienty, lidé mi volali kvůli léčení na dálku a spolu se Světlanou jsme se pokračovali s naším seznamováním s městem.

...